

Jensen-Sønderup: Maa jeg sige til Ministeren, at der er den Forskel paa Mindretallets og Flertallets Forslag, at efter Flertallets Forslag er det Ministeren, der bestemmer — for at nævne en enkelt Ting —, hvor kostbar og hvor stor den Afvandingssluse skal være, medens de private Lødsejere skal betale Halvparten af Udgifterne. Efter Mindretallets Forslag kan Ministeren bestemme fuldt ud, hvordan Anlægget skal være, og de paagældende ved, at det, de har givet Tilsagn om, skal de betale og ikke mere. Det er en meget stor Forskel, og det er et nyt Princip, at man bemyndiger Ministeren til, paalægger ham at lade en Foranstaltning udføre, som Lødsejere er pligtige at tage Part i efter den Fordeling, Ministerens Kommission foreslaar. Jeg synes, det er en meget stor Forskel, og vi har ikke hidtil, mig bekendt, indført den Praksis, at det er Ministeren, der tager Bestemmelse om Planens Udførelse og paalægger de private at betale udover, hvad de selv har givet Tilsagn om. Det har mere at sige for mig, end om Lødsejerne skal komme af med 25,000 Kr. mere eller mindre, for det kunde de nok bære. Men jeg synes ikke, vi skal indføre den Praksis, at Rigsdagen siger til Ministeren: Udfør Arbejdet, og lad saa de private betale trods det, at Ministeren bestemmer, at saadan og saadan skal det være. Maa jeg føje til, at der efter min Mening ikke havde været det mindste til Hinder for, at man havde givet Lovforslaget samme Form som Anmærkningen paa Finansloven, nemlig at man bemyndiger Ministeren til at yde Tilskud, hvis der opføres et saadant Dige. Det her foreliggende er et Paalæg til Ministeren om at lade Arbejdet udføre.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Det ærede Medlem tager fejl, naar han mener, at Lovforslaget kunde have været formet paa samme Maade som Anmærkningen paa Finansloven. Det vilde ikke være tilstrækkeligt at bestemme, at Staten skulde yde et saadant Tilskud, hvis der blev opført et Dige. Det er nødvendigt af Hensyn til de Tvangsbestemmelser, som i øvrigt maa gennemføres, at skabe Bemyndigelse til at bestemme, at der skal anlægges et Dige, men den Betragtning, som det ærede Medlem gjorde gældende til Støtte for Mindretallets Forslag, er helt forkert. Det ærede Medlem vilde gøre gældende, at saaledes som Lovforslaget bliver affattet efter Flertallets

Ønske, vilde det blive Ministeren, der skulde bestemme Foranstaltningens Omfang, og Lødsejerne, som skulde betale, hvad det kostede, ganske uden at blive hørt. Det er en fuldstændig forkert Argumentation, thi Dige-foranstaltningens Omfang skal netop ikke bestemmes af Ministeren. Lovforslagets Tekst gaar ud paa, at Ministeren skal bestemme, at Diget skal anlægges, men hvorledes det skal anlægges, vil være en af Digelagets væsentligste Opgaver at bestemme, og jeg kan forsikre det ærede Medlem, at der skal ikke blive foretaget en eneste Smule mere i den Sag, end hvad Digelaget gør Krav paa.

Brorsen: Jeg tror ligesom det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), at det var en lidt uheldig Vending, som det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) brugte, da han udtalte, at Vestjyderne var kostbare. Hvis han havde sagt, at det koster Staten meget at sikre Jyllands Vestkyst, saa er vi naturligvis ikke uenige med ham, men jeg tror, at den anden Vending var uheldig, thi det kunde maaske føre til, at man ovre i Vestjylland kunde komme paa de Tanker, at en Del af de Erhverv, som det ærede Medlem staar som en saa udmærket Talsmand for, ogsaa er det øvrige Samfund ikke saa helt billige. Derfor tror jeg, det ærede Medlem ikke skulde benytte en saadan Ytring. Det kan være, det er noget, der lige er faldet ham i Munden, og at han har ment, at det var Jyllands Vestkyst, som det kostede Staten meget at beskytte. Det ærede Medlem er fremdeles noget i Retning af Modstander af, at Diget overhovedet bliver opført. Jeg kan for mit Vedkommende kun ønske en eneste Ting: blot vi kunde laane det ærede Medlem en eneste Stormvejrnat og faa ham derover, saa er jeg ganske overbevist om, at han vilde blive den mest begejstrede Tilhænger af at faa Diget bygget. Men jeg tror ikke, det ærede Medlem kender tilstrækkeligt til Forholdene, og at hans Standpunkt derfor er, som det er. Sagen er den, at Talen her kun er om et Forskud fra Statens Side, et betydeligt Forskud — det indrømmer vi —, men vi er overbeviste om, at det vil komme igen i det lange Løb, og vi er ikke saa helt daarlige her paa Rigsdagen — og jeg tror, det gaar mere og mere i den Retning — til at finde Værdierne, efterhaanden som de kommer frem. Derfor tror jeg, at naar der efterhaanden kommer større og større Værdier frem derovre, vil Staten finde dem og søge